

A fenti címmel rendezték meg január 30-án délután egy programsorozat záró eseményét [Pécsett a Művészetek és Irodalom Házában](#). Az esemény házigazdájának, a

[Dem](#)

[okratikus Jogok Fejlesztéséért Alapítványnak](#)

az volt a célja a téma felvetésekor, hogy elgondolkozzunk rajta, hogy vajon nekünk magyar állampolgároknak van-e ezzel kapcsolatban felelősségünk?

Hiszen bármilyen meglepő, mi a fejlett világot képviseljük, az egyre leszakadó afrikai országokkal szemben.

A rendezvényen Al Ghauhi Hesna televíziós riporter „Néma bölcsők” című filmjét is levetítették, amely az ugandai nyomorról és az ott élő gyerekek szörnyű mindennapjairól szól.

- Az alkotóhoz fordulva hadd kérdezzem meg, itthon Magyarországon is létezik mélyszegénység, nem ezzel kellene foglalkozni?

- Így igaz, és ezzel is foglalkozni kell, de bármilyen meglepő, a magyar mélyszegénység mégsem hasonlítható például az ugandaihoz. A mi szociális ellátórendszerünk nem engedi meg például, hogy csecsemők haljanak éhen, vagy, hogy egy családban teljesen természetese legyen, hogy a gyerekek egy része

korán elhalálozzon. Nálunk ingyenes az iskola, természetes a vezetékes víz és a villany, jó a közlekedés és vannak kórházak. A filmben bemutatott Ugandában a csecsemők hat-hét hónapos korukban kását és babot kapnak enni, mert nincs más, és a nők átlagosan 8-10 gyermeket szülnek, akikből, amint az előbb

említettem jónéhány sohasem nő fel. A népesedési ráta 3,6 százalék, ami azt jelenti, hogy a ma 30 milliós népesség 2050-re 90 millióra növekszik. Ezek az emberek nem tudnak majd a jelenlegi keretek között és azon a helyen még nyomorszázon sem megélni, ezért a migráció robbanásszerű lesz. E miatt sem dughatjuk a fejünket a homokba és nem mondhatjuk azt, hogy foglalkozunk kizárólag a saját bajunkkal.

- Megdöbbenő képsorokat láttunk a filmben, mégis összefoglalná, hogy melyek ennek az afrikai országnak a legnagyobb problémái?
- Próbáltuk a filmet is e szerint tagolni. Az egyik legnagyobb gond az egészségügyi alapellátás szinte teljes hiánya. Ha van is, akkor az olyan, mint amit a képeken láttunk: egy kis doboz orvosi műszer, amit egy zománcos lábosban főznek ki, úgy-ahogy. Még a kórházban sincs folyóvíz, a gyógyszerek, ha léteznek, általában

lejáró szavatosságúak. A nők nem tudnak kórházban szülni, mivel nincs közlekedési eszköz, amivel megközelíthetnék azt. Ha eljutnak oda, akkor három kórházi ágyon osztozhatnak, a többiek a földön kénytelenek vajúdni. A szexuális felvilágosítás gyakorlatilag alig létezik, csakúgy, mint a családtervezés. Tombol a malária és az AIDS, a gyerekeket pedig a lázadó csoportok elrabolják, hogy katonákat képezzenek belőlük.

- Láttuk a filmet, amit most mondott nagyon megrázó, de egyben lehangoló is. Mi lehet a megoldás?
- Ezzel a filmmel, nem csak a közvéleményt szeretnénk volna tájékoztatni az Afrika egyes országaiban kialakult krízisről, hanem a döntéshozókat is. El kell érniük, hogy például az Európai Unió segélyezési gyakorlata megváltozzon. Olyan eszközöket és élelmiszereket kapjanak ezek az emberek, amelyet később fel tudnak használni. Senki sem gondolná, hogy ha orvosi készüléket ad egy ilyen fejletlen államnak, hogy azt tudja-e majd ott valaki működtetni, tudnak-e majd alkatrészt beszerezni hozzá, vagy a legegyszerűbb, vajon lesz-e áram a működtetéséhez? Jelenleg nem teljesen átgondolt a segélyezés, egy kicsit erre is rá szeretnénk mutatni a filmmel, és a vetítést követő beszélgetéssel.

Nagyon örülök annak, hogy látom, itt Pécsen is van fogadókészség ezekre a

gondolatorra, úgy érzem nem függetleníthetjük magunkat ezektől a globális gondoktól. Beszélni kell róla, minél szélesebb körben, a megoldás így kerül hozzánk egyre közelebb.